

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 155/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zastúpených JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., Partizánska 2, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tpo/53/2023 z 29. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. februára 2024 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhujú, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a priznal im trovy konania pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda ČVS: ORP-267/2-VYS-DS-2023 z 18. mája 2023 bolo sťažovateľom podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. b) a e) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. i) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto uznesení.
3. Uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 25Tp/23/2023 z 21. mája 2023 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tpo/37/2023 z 9. augusta 2023 boli sťažovatelia vzatí do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Príkazom prokurátora č. k. 1 Pv 244/23/2201-54 z 12. októbra 2023 bol u sťažovateľov vypustený dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 25Tp/46/2023 z 2. novembra 2023 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) vyhovel žiadostiam sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu, pričom súčasne rozhodol o nahradení väzby sťažovateľov písomnými sľubmi a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľom boli súčasne uložené povinnosti a obmedzenia špecifikované v uznesení okresného súdu, pričom im okresný súd nariadil aj kontrolu technickými prostriedkami podľa zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

5. Proti uzneseniu okresného súdu podal prokurátor sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu s poukazom na § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol. Krajský súd súčasne s poukazom na § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľov písomnými sľubmi ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Proti napadnutému uzneseniu podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú:

a) Väzobné stíhanie sťažovateľov trvá už vyše 9 mesiacov, pričom o sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu o vzatí do väzby sa rozhodovalo vyše 2 mesiacov. Toto procesné pochybenie spôsobilo zbytočné priťahy v trestnom stíhaní sťažovateľov.

b) Vo vzťahu k formálnym podmienkam väzby sťažovatelia namietajú, že k nim ako osobám neovládajúcim slovenský jazyk bol pribratý tlmočník nezapísaný v zozname tlmočníkov a prekladateľov bez toho, aby nato boli splnené podmienky. Úkony vykonané v prítomnosti takéhoto tlmočníka sú v rozpore s Trestným poriadkom.

c) K materiálnym podmienkam väzby vyjadrujú sťažovatelia nespokojnosť s hodnotením zhromaždených dôkazov. Spochybňujú validitu usvedčujúcich dôkazov a poukazujú na dôkazy, ktoré dôvodnosť obvinenia oslabujú. Skutky dávané im za vinu tkvejú v podstate v tom, že tvrdenú poškodenú pod hrozbou násilia nútili, aby vypovedala nepravdu v inom trestnom konaní, ktoré je toho času zastavené, a preto nemožno pokračovať v konaní.

d) Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu odôvodnil prokurátor novými argumentmi, pričom vyslovil obavu, že sťažovatelia by sa mohli vyhýbať trestnému konaniu z dôvodu hrozby uloženia vysokého nepodmienečného trestu odňatia slobody, prípadne že by mohli nepriaznivo pôsobiť na poškodenú. Sťažovatelia sú pritom väzobne stíhaní z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nie z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo b) Trestného poriadku. Odôvodnenie sťažnosti prokurátora nebolo sťažovateľom doručené.

7. Zhrnuté argumenty sťažovatelia podrobnejšie odôvodňujú, pričom ústavný súd aj bez potreby komplexného prebratia parciálnej sťažnostnej argumentácie do odôvodnenia tohto rozhodnutia konštatuje, že sa dôsledne oboznámil s celým obsahom ústavnej sťažnosti a jej prílohami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietkach, ktoré smerujú k vzniku zbytočných prierahov v trestnom stíhaní sťažovateľov, nedostatkom vo formálnych a materiálnych podmienkach väzby, ako aj deficitom v dôvodoch sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu a v nedoručení avizovaných dôvodov sťažovateľom.

9. Väzba predstavuje jeden z najzávažnejších zásahov do osobnej slobody a práv obvineného. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (m. m. napr. IV. ÚS 321/2022) pritom vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, kde sú implicitne obsiahnuté hmotné aj procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje viacero čiastkových práv, ako napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, IV. ÚS 321/2022). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby takéto rozhodnutia boli založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (napr. III. ÚS 115/08, III. ÚS 515/2023, IV. ÚS 207/07).

10. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (napr. IV. ÚS 321/2022). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj so zreteľom na ľudskoprávne posolstvá dohovoru (napr. IV. ÚS 321/2022), s ktorými musí byť v plnom súlade.

11. Právomoc ústavného súdu vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba (napr. I. ÚS 147/09, II. ÚS 94/2012, III. ÚS 33/2021, III. ÚS 435/2023). Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či sťažovatelia mali byť prepustení z väzby na slobodu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavnoprávne akceptovateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli podnietiť také prípadné rozhodnutia a postupy krajského súdu v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 299/2022, IV. ÚS 556/2023).

12. Napokon ústavný súd v rámci všeobecných východísk dodáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať

izolovane, pretože tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 435/2023). Napriek tomu, že uznesenie okresného súdu bolo napadnutým uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušené, ústavný súd zaregistroval, že krajský súd pozitívne akcentoval viaceré dôvody uznesenia okresného súdu, osobitne pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania a ustálenie dôvodu väzby sťažovateľov. Krajský súd týmto spôsobom deklaroval čiastočnú dôvodovú kontinuitu a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutého uznesenia s uznesením okresného súdu, v dôsledku čoho pristúpil ústavný súd v parciálnych aspektoch k zhodnoteniu uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia v ich integrálnej celistvosti.

13. Námiетка priet'ahov v procese väzobného stíhania sťažovateľov [bod 6 písm. a) odôvodnenia tohto uznesenia] sa kontextuálne upína na rozhodovanie všeobecných súdov o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí sťažovateľov do väzby. Sťažovatelia poukazujú, že práve rozhodovanie o avizovanej sťažnosti trvalo viac ako dva mesiace. V kontexte tohto rozhodovania poukazujú aj na výzvu ustanovenej obhajkyňi na odôvodnenie sťažnosti napriek tomu, že v danom čase bolo orgánom činným v trestnom konaní riadne doručené splnomocnenie pre zvolenú obhajkyňu.

14. Avizovanej námietke ústavný súd nemohol priznať ústavnoprávnu relevanciu, pretože sťažovatelia v podstate atakujú postup všeobecných súdov rozhodujúcich o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby. Sťažovatelia v rámci sťažnostných argumentačných línií neuvádzajú existenciu priet'ahov pri rozhodovaní o ich žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, pričom takéto priet'ahy nemožno abstrahovať ani z príloh ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nadväzne poukazuje, že námietku uvádzaného postupu sťažovateľa, súc zastúpení právnym zástupcom, ani neuvádzajú v petite ústavnej sťažnosti tak, aby sa domáhali vyslovenia porušenia nimi označených referenčných kritérií aj vo vzťahu k tomuto postupu. Ústavný súd pritom vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (m. m. napr. IV. ÚS 529/2022). Z uvedených dôvodov ústavný súd nepovažoval za potrebné aktivovať procesný mechanizmus odstraňovania väd ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a sťažovateľov vyzývať na zosúladienie sťažnostnej argumentácie a konštrukcie petitu.

15. V súvislosti s námietkami recipovanými do bodu 6 písm. b) až d) odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd východiskovo uvádza, že príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody. Pri rozhodovaní o väzbe musia byť splnené formálne predpoklady väzby (uznesenie o vznesení obvinenia) a materiálne predpoklady väzby, keď musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a spáchal ho obvinený. Zároveň musí existovať niektorý z väzobných dôvodov podľa § 71 Trestného poriadku (napr. III. ÚS 417/2011, III. ÚS 515/2023).

16. Vo vzťahu k námietke smerujúcej k nedostatkom vo formálnych podmienkach väzby spočívajúcich v tlmočení tlmočníkom nezapísaným v zozname tlmočníkov a prekladateľov bez toho, aby nato boli splnené podmienky [bod 6 písm. c) odôvodnenia tohto uznesenia], je podstatné,

že z ústavnej sťažnosti ani jej príloh nevyplýva, že by sa sťažovatelia túto námietku (v kontexte princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu) aspoň náznakom usilovali uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi (napríklad v žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu). Ústavný súd, ktorý je povolaný primárne k ochrane ústavných imperatívov, podotýka, že sťažovatelia nespochybňujú, že tlmočeniu z maďarského jazyka do slovenského jazyka porozumeli. V danom prípade teda so zreteľom na všetky okolnosti nevznikli pochybnosti o kvalite tlmočenia, t. j. o skutočnom obsahu výpovedí sťažovateľov. Sťažovatelia neuvádzajú, že by takéto dubiozity zaznamenali, pričom uvádzané okolnosti nevyplývajú z uznesenia okresného súdu ani napadnutého uznesenia. Ústavný súd pripúšťa, že mohlo dôjsť k procesnému pochybeniu rámcovanému mantinelmi predpisov trestného práva procesného, ale nadzákonnou optikou ochrany základných práv a slobôd sa v tomto štádiu trestného konania z pohľadu udržateľnosti vznesenia obvinenia čoby formálnej podmienky väzby javí podstatné, že sťažovatelia tlmočenému porozumeli. Uvádzanú námietku preto nie je namieste vybaviť atribútom pozitívnej ľudskoprávnej relevancie.

17. Pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, sťažovatelia vyjadrujú nespokojnosť s tým, že trestné stíhanie sa opiera o výpoveď poškodenej a výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd v reakcii uvádza, že nie je jeho úlohou v štádiu prípravného konania posudzovať mieru podozrenia sťažovateľov zo spáchania žalovaného trestného činu z pohľadu opodstatnenosti väzby. Pokiaľ by ústavný súd predbežné hodnotenie dôkazov vykonal, atrahoval by si právomoc všeobecných súdov, ktorá mu z hľadiska subsidiarity neprislúcha. Z hľadiska ústavného prieskumu je významné, či všeobecné súdy logicky a presvedčivo odôvodnili predpoklady dôvodnosti podozrenia, čo je v súradniciach kauzy sťažovateľov splnené. Okresný súd v tejto súvislosti odkázal na výpoveď poškodenej, ktorá je so zreteľom na závery znalca vierohodná (s. 8 uznesenia okresného súdu), ako aj na výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom dal zreteľ aj na ďalší spisový materiál vzťahujúci sa na vec. Krajský súd sa s uvedenými závermi stotožnil a na s. 7 napadnutého uznesenia upriamil pozornosť aj na listinné dôkazy založené v spise. Ústavnému súdu sa preto nejaví pravdivá argumentácia, podľa ktorej sa dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľov opiera výlučne o výpoveď poškodenej a výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Závery všeobecných súdov preto neindikujú existenciu zjavných omylov alebo vybočení, v dôsledku čoho by popierali základné práva a slobody podľa ústavy alebo ľudské práva a základné slobody podľa dohovoru. Odôvodnenie dôvodnosti obvinenia sťažovateľov ako prvý materiálny predpoklad väzby možno hodnotiť ako logické a ústavno-konformné. Z tohto dôvodu niet príčiny na vykonanie zrušovacej intervencie zo strany ústavného súdu.

18. V súvislosti s dôvodnosťou väzby neunikol pozornosti ústavného súdu poukaz na samotný charakter a povahu trestnej činnosti, ako aj na okolnosti týkajúce sa doterajšieho života sťažovateľov, konkrétne na ich kriminálnu minulosť a priestupkovú minulosť (s. 9 uznesenia okresného súdu). Bez potreby podrobného recipovania záverov krajského súdu ústavný súd poukazuje na s. 7 napadnutého uznesenia, odkiaľ vyplývajú konkrétne súvislosti minulej trestnej činnosti sťažovateľov. U sťažovateľa [REDAKOVANÉ] krajský súd konkrétne upriamil pozornosť na skutočnosť, že ide o recidivistu, pričom od trestnej činnosti, z ktorej je obvinený, ho neodradil ani minulý výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody. U sťažovateľa [REDAKOVANÉ] krajský súd na s. 8 napadnutého uznesenia poukázal na okolnosti prípadu, charakter a závažnosť trestnej činnosti, ako aj jeho osobné pomery. Pre ústavný súd je podstatné, že krajský súd akcentoval aj konkrétne okolnosti v podobe minulej trestnej činnosti tohto sťažovateľa, za ktorú

bol odsúdený cudzozemským súdom, a jeho ďalšie protiprávne konania. Zastavenie iného trestného stíhania, v súvislosti s ktorým sa mali sťažovatelia dopustiť avizovanej trestnej činnosti, so zreteľom na skutočnosti odôvodňujúce väzobné stíhanie sťažovateľov samo osebe nemusí vylučovať obavu z toho, že sťažovatelia by sa v prípade prepustenia z väzby na slobodu dopustili obdobnej trestnej činnosti. Závery všeobecných súdov aprobujúce dôvodnosť stíhania sťažovateľov vo väzbe sa preto ústavnému súdu nejavia ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne, z tohto dôvodu by zakladali nevyhnutnosť kasačného zásahu ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu nebolo možné priznať tejto sťažnostnej námietke procesný úspech.

19. V ďalšej sťažnostnej námietke [bod 6 písm. d) odôvodnenia tohto uznesenia] sťažovatelia poukazujú na nové dôvody uvedené v odôvodnení sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu, pričom uvádzajú, že avizované odôvodnenie im nebolo doručené. Ústavný súd podotýka, že krajský súd odôvodnil neprepustenie sťažovateľov z väzby na slobodu v konečnom dôsledku argumentmi, ktoré nemali pôvod v poukazovanej sťažnosti prokurátora, ale na ktoré poukázal aj okresný súd (minulé protiprávne konania sťažovateľov). Krajský súd sa v porovnaní s hodnotiacimi závermi okresného súdu nestotožnil výlučne s nahradením väzby sťažovateľov menej invazívnymi opatreniami (s. 6 a 8 až 11 napadnutého uznesenia). Nedoručenie odôvodnenia sťažnosti prokurátora hodnotí ústavný súd ako pochybenie, ktoré však v okolnostiach daného prípadu nedosahuje ústavnoprávnu relevanciu, so zreteľom na to, že krajský súd neoprel zrušenie uznesenia okresného súdu, zamietnutie žiadostí sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu a nenahradenie väzby sťažovateľov o dôvody uvádzané v avizovanom odôvodnení. Ani tejto dôvodovej línii ústavnej sťažnosti preto nebolo možné priznať pozitívnu ústavnoprávnu relevanciu.

20. K námietke porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd uvádza, že toto ustanovenie nemožno vo veci sťažovateľov aplikovať. Označený článok dohovoru sa *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o prvotnom uvalení väzby). Keďže v danom prípade ústavný súd neskúmal rozhodnutie všeobecných súdov o prvotnom vzatí do väzby, ale o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby, námietku porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vyhodnotil ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou praxou ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 161/2019, II. ÚS 105/2019, II. ÚS 314/2020).

21. Obdobne tak uplatnenie čl. 5 ods. 3 dohovoru prichádza do úvahy pri vzatí do väzby, a nie pri rozhodovaní o preskúmaní dôvodov väzby počas jej trvania, či už na základe podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, predĺženia väzby na podklade návrhu prokurátora, alebo napríklad po podaní obžaloby prokurátorom. Z uvedeného dôvodu musí byť aj námietka porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením vyhodnotená ako zjavne neopodstatnená, pričom možnosť náhrady väzby upravenú v tomto ustanovení preskúmal a vyhodnotil krajský súd ústavne udržateľným spôsobom.

22. Ústavný súd napokon marginálne poznamenáva, že ústavná sťažnosť obsahuje formálny nedostatok v podobe odkazu na ustanovenia v súčasnosti zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Platným a účinným právnym predpisom upravujúcim konanie pred ústavným súdom je od 15. novembra 2018 zákon o ústavnom súde.

23. V konkrétnom prípade ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom označených referenčných kritérií podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov už stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2024

Libor Duľa
predseda senátu